

га, не-циганска идентичност, докато в рамките на своята общност за тях водеща си остава циганската им идентичност.

От друга страна, все повече и повече са разраства феноменът на 'мнимите цигани/роми', т.е. случаите на не-цигани, които публично декларират и демонстрират циганска/ромска идентичност в избрани обществени сфери. Може би това да изглежда парадоксално, предвид силното нарастване на масовите анти-цигански нагласи в периода на преход в Източна Европа, но този процес има своите обяснения. Засиленият интерес към 'ромската тема' през последните две десетилетия доведе до появата на множество програми и проекти (фондационни, национални и европейски), насочени към решаване проблемите на циганите. В този контекст някои от хората, включвайки се в цялата тази, наричана от нейните критици 'джипси индустрия' (макар и по-точно би било 'ромска индустрия', защото в тази сфера винаги се използва политически коректния термин), започнаха да "преоткриват" своите 'ромски' корени. Разбира се, идентичността е въпрос на избор, и времето най-добре ще покаже дали тези 'нови роми' са допринесли за развитието на циганската общност и за решаване на нейните проблеми, или напротив.

Феноменът на 'бабите циганки', както често биват наричани случаите на демонстриране на мним цигански произход, активно функционира и в интересувания ни план – представянето на циганска музика – и мотивите за неговото бурно развитие при професионалните музиканти не са много по-различни, отколкото при 'професионалните роми' в ромския неправителствен сектор, единствената разлика е може би екзотичния и романтичен облик на свободни бунтари на 'професионалните роми' в музиката. Най-добрата илюстрация за това са десетките музикални групи (особено в Западна Европа), съставени от не-цигани или с минимално циганско участие, които изкарват своята прехрана с изпълнения на 'циганска музика'. А на върха на пирамидата, най-известния такъв случай на 'ромски музикант' е с Евгений Хуц (Eugene Hutz),